

MAJZIK SÁNDOR, a Szegedi Tanárképző Főiskola gyakorló iskolájának „Kiváló tanító”-ja most is frissen, ruganyosan jár-kei közöttünk, pedig már 70 éves. Ha osztályában találkozunk vele, önkéntelenül arra kell gondolnunk, hogy a tanítói munkában sohasem lehet kifáradni, megöregedni. Az az esztendő, amelyet a nevelői pályán eltöltött, annak bizonyossága, hogy a tartalmas élet megőrzi a lélek frissességét.

1937 óta gyakorló iskolai tanító. Egykori tanítványai csakúgy, mint tanártársai el szokták emlegetni, hogy óráin sohasem hangzott el felületesen megfogalmazott mondat, nem került a táblára elhibázott vonal vagy betű. Minden szinte másodpercnyi pontossággal történt.

Bemutató tanításain az ember úgy érezte, mintha hangversenyteremben ülne, közvetlenül a karmester mögött. A tökéletes csendben „Majzik bácsi” szerényen osztálya elé állt, és ami azután következett, az mindig élményszámba ment. Mozdulatait minden gyermek áhítattal figyelte. Dirigens és kórus egyéforrt. A jelenlevő vendégekről szinte tudomást se vettek. A részletes, mintaszerűen elkészített óravázlatot mindannyian kézhez kaptuk, tehát nem volt nehéz megállapítani, hogy a partitúrát a karmester betéve tudja. A műélvezetet egyetlen diszsonáns hang sem zavarta, hiszen a kis kórus tagjainak vágyait, teljesítőképeségét a karmester kitűnően is-

merte. Megnyilatkozásai egyébként is mindig bizalmat sugároztak, sohasem szűnt meg túrelmesnek, várakozónak lenni. Ha egy-egy pillanatra mégis feszültség támadt, azt jóízű humora gyorsan feloldotta. Néha úgy tűnt, annyira ura az eszközöknek, hogy hallgatói számára a lélektani, didaktikai, avagy módszertani szempontok szerint árnyalatokkal is érzékelhetően képes intonálni. Óráin mindig megcsillan a nevelői hivatás rendkívüli szépsége. A hospitáló megértette és élvezte a pedagógus munkájának vonzását. Azt is átélhette, hogyan kell szerényen és tudatosan, egész lélekkel, minden idegszálunkkal egy nagy ügyet szolgálni.

Óráinak elemzésekor az is kitűnt, hogy a sikeres „szerepléseket” sokrétű, lelkiismeretes és nagyon alapos felkészülés előzi meg, és hogy a nevelői reportoárt szüntelen önképzéssel kell gazdagítanunk. A gyermek iránti feltétlen odaadás, az emberformálás vágya és képessége csakis így válhat nevelői hatásá. Majzik bácsi szerint ugyanis csak addig hathatunk másokra is fejlesztőleg, amíg önmagunkat is fejleszteni kívánjuk.

Most, hogy a karmesteri pálcát az iskolaév végén véleg leteszi, a jól megérdemelt pihenéshez volt tanítványai és barátai nevében jó egészséget kívánunk.

Dr. Szörényi József

